

Meztelen

*A göndör haj is kihull,
fekete, vörös megőszül;
egy sem esik rabodul
a csillagok seregébül.*

*Az Ég, hol az istenek
honát hő szívnünk várja,
tornyozza a felleget
s épül Felhőkakukkvara.*

*Egyre sűrűbb a nép,
mely ömlik a kinőtt utcán,
torlódó sűrűje tép,
sodor a tarajló hullám.*

*„A király meztelen!” — így
mutat rám egy bolond; —
ugyan minek hazudik? —
Igazi ruhám a lomb,*

*a fény, árny, szél, levegő,
hús értelem, láng sugalom,
termőföld, kút, temető,
gyöngy pompa, kopottság, lom.*

*Szőnyegem tüske tors volt,
szél mart, nap, éles eső:
így lettem sebesre horzsolt
hasznos köszörűkő.*

*Szemem a csillagokig,
tán rajtuk is túlra rebben;
a testem itt lakozik,
de a Végtelen újul bennem.*

*Megfejttem vagy, elfogadtatva,
jelrendjével ő hat át?
Hullám verődik a partra:
vési, lemossa nyomát.*

Dió

*Bár tudnád, mivel vagy azonos,
múltaddal vagy jövőddel!
A Kor nyers kődarabra mos
vagy pozdorjává tördel?*

*Benned hány ős, hány haza él,
elrendelt vagy szabad:
megtiprott férgek vagy kevély
hősök utóda vagy?*

*Istened formál vagy hazád?
Hited tájfunja éget?
Mily közösség tudata át
személyes büszkeséget?*

*Ellenállva határolod
el magad vagy magad-emésztve?
Kiküzdött világ a birtokod
vagy mit a sors vet elédbe?*

*Mint feltöretlen a dió,
rejtéd, mi érik benned;
tudod, hogy élni, tenni jó,
de adsz-e édes gerezdet?*

Térben, időben

*A levegő alig mozdul,
minden dermedten áll,
s ránkmosolyogva zordul
jön a törvényes halál.*

*A Nap ferdén sugárzik,
sűrű méz a hűs levegő;
mi bízunk mindhalálig;
nem értünk jön aki jó.*

*Hisz békén telt el az év, jó
minden, sok szép föladat
várhat még rád is vén golyhó;
ne add hát meg magadat!*

*Bár határok, évszakok rendre
mind egybeillenek,
a látszatok könnyű rendje
elfödi a lényeket,*

*ami történik s tágasúl: mi
bontjuk föl s lesz tér, idő?
Jobb lenne lényegét tudni,
de el kell fogadni: ő*

*csak közeget ad létünknek,
miénk múlt, jövő, jelen;
benn nincs hétköznapi, ünnep,
nincs határ, se fönn se lenn.*

*Bennünk is az vált formát,
szétesik s újra él,
nem ismeri, mi a korlát:
törvények-súgta szeszély.*

*Magából újuló munka,
fő rendje a változás;
nem sokat ad szavunkra,
de nincs helyette más.*

LELKES ISTVÁN: KIDŐLT NYÁRFA